

புந்தானா சொற்பொழிவு

தொடர்ச்சி

புராணவித்தகர் மு.தியாகராசா

தொலைபேசி இல : 4 202342

(17) ஓளவையாரின் அஞ்சிக்காய் கண்ணீர்த்துளி

பல புலவர்களுக்கும், பாணர்களுக்கும் கற்பகம் போல்^{கி} புரவலனாக விளங்கி ஆதரித்த அதியமான் நெடுமொன் அஞ்சி சேரமானோடு பேர் புரிந்து உயிர் துறந்தான். அவனது ஈமச் சடங்கின் போது பல புலவர்கள் வந்திருந்தனர். அவனது உடல் ஈமப்புறங்காட்டில் சிறையில் வைத்து எரிக்கப்படும் போதும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த புலவர்களில் ஓளவையார் அவன்பால் கொண்ட பேரன்பினால் கதறி அழுது கண்ணீர் விட்டார். அவர் விட்ட கண்ணீர்த் துளி இது.

எறிபுனக் குறவன் குறைய வன்ன
கரிபுற விறகி ணீம வொள்ளழற்
குறுகினுங் குறுகுக குறுகாது சென்று
விசம்புற நீளினு நீள்க பசங்கதிர்த்
திங்களன்ன வெண்குடை
ஒண்ணாயி றன்னோன் புகழ்மா யலவே (231)

(பதப்பொருள் விளக்கம்) எறிபுனக் குறவன் குறையல் அன்ன-சேனைப்பயிர்ச் செய்கைக்காக குறவனால் காடு வெட்டப்பட்டு எரிக்கப்பட்டு உள்ள கட்டைகளை அடுக்கியதோ என்ன, கரிபுற விறகின் ஈம ஒள் அழல் - புறத்தே கரிந்த விறகுக் கட்டைகள் அடுக்கிய சிறையிலிருந்து எழுந்த ஒளி கொண்ட அக்கினிக்கொழுந்து,

குறுகினுங் குறுகுக - அஞ்சியின் உடலை எரிக்காது குறைவாக எரித்தாலும் எரிவதாக,

குறுகாது சென்று விசம்புற நீளினும் நீள்க - நன்றாக எரியாது இட்ட உடல் வேகாது மேலே ஆகாயமளவு கொழுந்து விட்டு எரிவதானாலும் நீண்டு எரிவதாக,

பசங்கதிர்த் திங்கள் அன்ன வெண்குடை - குளிர்ந்த கிரணங்களை உடைய சந்திர வெண்கொற்றக் குடையைக் கொண்ட,

ஒள் ஞாயிறு அன்னோன் புகழ் மாயலவே - ஒளி கொண்ட சூரியன் போல் எல்லோராலும் போற்றப்பட்ட அஞ்சியின் புகழ் இந்த ஈம அக்கினியால்லல் எதனாலுமே அழியாது.

(அரும் பொருள் விளக்கம்) ஈமம் - சுடுகாடு, ஒள் - ஒளிபெற்ற, குறுகுதல் - குறைதல், மாயல - மாயா,

(18) அஞ்சியை எண்ணிப் புலம்பும் ஒளவையார்

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி இறந்த பின் ஒரு நாள் அவன் அரண்மனையில் கூடியிருந்த புலவர்கள் அஞ்சியின் கொடைத் திறமும், அவன் புலவர்களை அன்போடு பேணிய தன்மையையும் விரிவாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒளவையார் அஞ்சியின் சிறப்பியல்புகளை மிக நன்றாக அறிந்திருந்ததாலே, அவற்றை ஒரு பாடலாகவே பாடினார். அப்பாடலில்

அவன் புலவர்களோடு கூடியிருந்து குடிப்பதும் உண்பதும் சிறந்த உணவு வர்க்கங்களை புலவர்களுக்கு வலிந்து கொடுப்பதும், தன்னை அவன் எப்பாடி அரவனைத்துக் கொண்டான் என்பதும், போரிலே அம்பு பாயும் இடமெல்லாம் தான் எதிர்ந்து போராற்றும் இயல்பும் குறிப்பிடுகிறார். சேரமான் அஞ்சியானவன் இறக்கும்படி செலுத்திய வேல், பாடும் யாணர்கள் ஏந்திய பிடசாபாத்திரத்தையும் அவர்கள் உள்ளங்கைகளையும் துளைத்து, அஞ்சியால் ஆதரிக்கப்படும் இனத்தவர்களது கண்ணொளியையும் மழுங்கச்செய்து, அழகு தமிழ்பாடும் புலவர் நாவில் அல்லவா போய் வீழ்ந்தது, என உளம் நெகிழ்கிறார் ஒளவையார்.

இப்பொழுது அஞ்சி எங்கிருக்கிறானோ? இனி அவனைப் பாடுகின்றவர்களுமில்லை. பாடுகின்றவர்களுக்குப் பரிசில் கொடுப்பவர்களும் இல்லை. பிறருக்கு எதுவும் கொடுக்காத உயிர்களே இவ்வுலகில் மிகுந்திருக்கும் எனப்பாடி முடிக்கிறார்.

சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே

பெரியகட் பெறினே

யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே

சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே

என்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே

அம்பொடு வேனுழை வழியெல்லாந் தானிற்கு மன்னே

நரந்த நாறுந் தன்கையாற்

புலவு நாறு மெந்தலை தைவரு மன்னே

அருந்தலை யிரும்பான ரகன்மன்றைத் துளையாலோ

இருப்போர் கையுஞும் போகிப்

புரப்போர் புஞ்கண் பாவை சோர்

அஞ்சொனுன் டோச்சிப் புலவர் நாவிற்

சென்றுவீழ்ந் தன்றவன்

அருநிறத் தியங்கிய வேலே

ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ

இனிப் பாடுநரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் றீகுநரு மில்லைப்

பனித்துறைய் பகன்றை நறைக்கொன் மாமலர்

குடாது வைகியாங்குப் பிறர்க்கொன்

றீயாது வீயு முயிரதவப் பலவே (235)

(பதப்பொருள் விளக்கம்) சிறிய கள் பெறினே - மிகச் சிறிய அளவினதாகிய கள் தனக்குக் கிடைத்தால்,

எமக்கு சுயும் மன் - புலவர்களாகிய எங்களுக்கே தந்து விடுவான். இனிஅது இல்லை.

பெரிய கள் பெறினே - பெரும் அளவினதாகிய கள் கிடைத்தால்,

யாம் பாட - புலவர்களாகிய நாம் நிறையப் பெற்று களிப்புடன் பாடிக்கொண்டிருக்க,

தான் மகிழ்ந்து உண்ணும் மன் - அரசனாகிய தானும் எங்களோடு கூட இருந்து மகிழ்ந்து அக் கள்ளை நுகருவான். இனிஅது இல்லை.

சிறு சோற்றானும் - சிறிய அளவு உணவாக இருந்தாலும்,

நனி பல கலத்தன் மன் - மிக அதிக பாத்திரங்களில் இட்டு எங்கள் எல்லோருக்கும் தந்து தானும் உண்பான் இனி அது இல்லை.

என்பொடு தடிபடு வழியெல்லாம் எமக்கு சுயும் மன் - உணவு உண்ணும் போது தசைப்பிடிப்புள்ள எலும்புகள் இருப்பின் அவற்றையெல்லாம் எங்களுக்கே தந்து விடுவான். இனி அது இல்லை.

அம்பொடு வேல் நுழை வழி எல்லாம் தான் நிற்கும் மன் - அம்பு வேல் கொண்டு நிகழும் யுத்த பூமி எங்கும் தானே முன்னின்று ஏதிர்பார்ப்பான். இனி அது இல்லை.

நரந்தம் நாறும் தன்கையால் - வாசனையிக்க நரந்தையின் மலர் மனம் கமழும் தனது கையினால்,

புலவு நாறும் என் தலை தைவரும் மன் - புலாலின் நாற்றம் கொண்ட என்னுடைய தலையை வருடுவான். இனி அது இல்லை.

அவன் அரு நிற்தது இயங்கிய வேல் - அஞ்சியாகிய அவனது அருமை பெருமை மிகக் மார்பிடத்தே சென்று தாங்கிய தான் அந்த சேரமானின் வேலானது,

அரும் தலை இரும் பாணர் அகன் மண்டைத் துளை உரீஇ - நினைத்தற்கு அரிய தலைமைப் பாடுடைய பெரும் பாணர் கையிழ்கொண்ட அகன்ற உணவு கொள்ளும் பாத்திரத்தைத் துளைத்து உருவிக்கொண்டு,

இரப்போர் கையுனும் போகி - பாடி இரந்து உண்ணும் சிறுபானரது கையையும் ஊடுருவிச் சென்று,

புரப்போர் புஞ்கண் பாவை சோர - அஞ்சியால் ஆதரிக்கப்படும் இனசன சுற்றுத்தவர்களது துன்பம் மிகக்கனவான கண்மனிகள் சோரும் படியாகச் செய்து,

அம் சொல் உண் தேர்ச்சிப் புலவர் நாவிற் சென்று வீழ்ந்தனரு - அழகியதாகிய தமிழ்ச் சொற்களினாலே புகுந்து ஆராய்ந்து திளைத்துத் தேர்ச்சி பெற்ற புலவர்களது நாக்கின் மேல்லல்வா வீழ்ந்துள்ளது. (அவ்வேல்)

ஆசாகு எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ - எங்களுக்கெல்லாம் பற்றுக்கோடாக உள்ளானாம் எந்தந்தை எங்கே இருக்கிறான்?

இனி பாடுநரும் இல்லை - இனி புகழ்ந்து பாடுகிறவர்களுமில்லை,

பாடுநர்க்கு ஒன்று ஈகுநரும் இல்லை - பாடி வருகிறவர்களின் தரமறிந்து அவர்களுக்குப் பரிசில் கொடுப்பவரும் இனி இல்லை.

பனித்துறைய் பகன்றை நறை கொள் மாமலர் - நீராடுதுறை அருகிலே வளர்ந்துள்ள பகன்றை மரத்தின் வாசனை மிக்க பெரிய பூவானது.

குடாது வைகியாங்கு - எவரும் அணியாது பயனில்லாது இருப்பது போல,

பிறர்க்கு ஒன்று ஈயாது வீடும் உயிர் தவப் பலவே - பிறருக்கு ஒரு பொருளையும் கொடுக்காது இறந்து போகும் உயிர்கள் மிகப்பலவாகும்.

(பத விளக்கம்) மன்னே என்பதில் ஏ அசைச்சொல்லாகும். மன் என்பது இனி அந்த நிலை இல்லது ஆகும் என்ற குறிப்பைக் குறிக்கும் இரக்க நிலையை உணர்த்துவதாகும்.

யாம் பாட - அதிக கள் உண்டதால் களிப்புக்கொண்டு நம் பாட, நனிபல - மிகப்பல, கலத்தன் - பாத்திரங்களை பரப்புவன், என்பொடு தடி - எலும்போடு கூடியிருக்கும் தடை, நரந்தம் - வாசைன உடையமரம், புலவு - புலால் மணம், தைவரும் - வருடும், அருமதலை - அரியதலைமைப்பாடு, மண்டை - பிட்சை ஏற்கும் பாத்திரம், புரப்போர் - தன்னால் காப்பாற்றப்படுவோர், புன்கண் - துன்பம், பாவை - கண்ணுள்ளுணி, அருநிறம் - அரியமார்பு, ஆசாகு - பற்றுக்கோடான, பனித்துறை - குளிரந்த நீராடுதுறை, பகன்றை - ஒருவகைமரம், வீடும் - இறந்துபடும், தவப்பல - மிகப்பலவாகும்.

(19) நடு கல்லுக்கு ஒரு படையல்

அஞ்சி இறந்த பின் அவனது உடலை எரித்த இடத்தில் நடுகல் நாட்டப்பட்டது. அவனது பெயரும் சிறப்பும் பொறிக்கப்பட்டது குறித்த சில நாட்களில் அந்நடுகல்லிற்கு அலங்காரம் செய்து மயிலிறகு மாலை ஆகைய குட்டி, அவன் வாழும் போது விரும்பியிருந்தவற்றை படையலாகப் படைத்து சுற்றுத்தவர் வழிபடுவோர். அத்தகைய ஒரு நாள் அதற்கு பன்னாடையால் வழக்கப்பட்ட கள்ளை ஒரு சிறு பாத்திரத்தில் ஊற்றி படைத்து அவர்கள் வழிபட்டனர். அப்போது ஒளவையாரும் அங்குநின்றார். அக்காட்சியில் மனங்கலங்கி அவர்பாடிய பாடல்.

இல்லா கியரோ காலை மாலை
 அல்லா கியர்யான் வாழு நாளே
 நடுகந் பீலி சூட்டி நாரரி
 சிறுகலந் துகுப்பவுங் கொள்வன் கொல்லோ
 கோடுயர் பிறங்குமலை கெழீஇய
 நாடுடன் கொடுப்பவுங் கொள்ளா தோனே. (232)

(பதப்பொருள் விளக்கம்) காலை மாலை இல்லாகியர் - காலைப்பொழுதோடு தொடரும் பகலும், மாலைப்பொழுதோடு தொடரும் இரவும், அஞ்சி இல்லாததால் எனக்கும் இல்லாதனவே,

யான் வாழும் நாள் அல்லாகியர் - அவனில்லாதபோது நான்வாழும் நாட்களும் எனக்கு எவ்வித பயனும் தராத தன்மையாகவே அவை அல்லனவாக ஒழிக்,

கோடு உயர் பிறங்கு மலை கெழீஇய

நாடு உடன் கொடுப்பவும் கொள்ளா தோன் - பல சிகரங்களோடு விளங்குகின்ற மலையோடு பொருந்திய நாடு முழுவதையும் கொடுத்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளாத தன்மானம் மிகக் அஞ்சியானவன்,

நடுகந் பீலி சூட்டி - அவன் ஈமேமெடையில் நடுகல் அவன் பெயரால் நாட்டி அதற்கு மயிற்பீலி முதலாம் அலங்காரங்கள் செய்து அழுகபடுத்தி,

நார் அரி சிறுகலந்து உகுப்பவும் கொள்வன் கொல் - பன்னாடையிலவுடித்து சிறிய மட்டத்தில் கள்ளை ஊற்றி அவன் முன்படைப்பினும் அதை அவன் ஏற்றுக் கொள்வானோ கொள்ளானோ?

முன் காட்டப்பட்ட ‘சிறிய கட்டபெறினே எமக்கீயும் மன்னே பெரிய கட்டபெறினே யாம் பாடத் தான் மகிழ்ந்து உண்ணு மன்னே’ என்ற பாடலில் எடுத்த எடுப்பிலேயே அஞ்சிக்கு கள்ளிலே உள்ள விருப்பினையும் அதை தான் மட்டுமல்லாது புலவர்களோடு பகிர்ந்து கூடிக் குடித்தலே மிகக் இன்பமானது என்றும் ‘பெரிய கட்டபெறினே..’ என்பதால் தெளிவித்த ஒளவையாருக்கு இப்பொழுது அவன் நடுகல் முன் ஒரு சிறுமட்ட பாத்திரத்தில் கள் படைக்கப்பட்டதைக் கண்டதும் மனதிலே அவனது பழைய நினைவு உறுத்தியதால் அதனையே ஒரு பொருளாகக் கொண்டு பாடிவிட்டார்.

(அரும்பதூரை) இல்லாகியர் - இல்லாதது ஆகிவிட்டது, நாரரி - நார்அரி, பன்னாடை, உகுப்ப - ஊற்ற, கோடு - மலைச்சிகரம், பிறங்கும் - விளங்கும், கெழீஇய - பொருந்திய,

(20) முரசு கட்டிலில் மோசிகீரனார்

பெருஞ் சேரவிரும் பொறை எனும் அரசன் ஒளவையாருக்கு நெல்லிக்கணி கொடுத்தும் பல புலவர்களை ஆதரித்தும் புகழ்பெற்றவனாய் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி எனும் சிற்றரசனை அவனது ஊராகிய தகடுரிலேயே

போரில் மாய்த்தவன். அதனால் அவ்வரசனுக்கு சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறை எனும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. இம்மண்ணன்டம் பாடிப் பரிசில் பெற நினைந்து மோசிக்ரனார் எனும் புலவர் பல நாடுகள் மலைகளைக் கடந்து அவனது அத்தாணிமண்டபத்தை அடைந்தார். அங்கு எவருமில்லை. வாசலில் நுழைந்த புலவருக்கு உள்ளே ஒரு பக்கலில் ஒரு கட்டில் இருப்பது காணப்பட்டது. அது முரசுவைக்கும் கட்டிலில் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. கருங்காலியால் ஆக்கப்பட்ட அக்கட்டில் பட்டுமெத்தை. அதன் மேல் இருக்க வேண்டிய முரசு அன்றைய தினம் அதற்கு நிகழ்த்த வேண்டியதாகிய பலியோடு கூடிய பூசைக்காக வெளியே கொண்டு செல்லப்பட்டு விட்டது. களைப்பு மிகுதியால் புலவர் கட்டிலில் ஏறிப்படுத்தார். நல்ல நித்திரை.

நல்ல குளிர்ந்த தென்றல் வீச்கிறதோ என்ற எண்ணத்தில் புலவர் நித்திரை தெளிந்தார். முன்னால் அரசன் வெண்சாமாரம் தாங்கி விசிறிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அளவுற்ற வியப்பு. இப்படியும் ஒரு மன்னனா. வெற்றித்திரு வீற்றிருக்கும் முரசு கட்டில் அரசு கட்டிலுக்குச் சமமானது. அரசு சிம்மாசனத்தில் அறியாது ஒருவன் அமர்ந்தாலும் முரசு கட்டிலில் அமர்ந்தாலும் தண்டனை மரண தண்டனையே. ஆனால் இங்கு இந்த அரசன் செய்யும் செய்கை புலவர் வாயிலாகவே கேட்போம்.

கருங்கானீ மரத்தினாற் செய்யப்பட்டுப் பல அலங்காரங்களோடு கூடியதாய் நூரை போன்ற பட்டு விரிப்புடைத்தாய், இருக்கவேண்டிய முரசு அதற்குரிய விழாவுக்காக வெளியே எடுத்துச் செல்லப்பட, அதன் மீது அறியாது ஏறிய என்னை வான் கொண்டு வெட்டுவதே முறைமை. அதனைத் தவிர்த்து முத்தமிழும் முழுதுணர்ந்து புலவர்களைப் போற்றும் தன்மையும் கொண்ட அரசே நீ உன் கையினால் சாமனை வீசினையே இவ்வுக்கில் தாமதாம் செய்யும் செயல்களாற் புழ் அடைந்தவர்க்கே அல்லாது உயர்ந்த உலகம் வேற்றவர்க்கும் கிடையாது என்பதை உன் செயல் காட்டிவிட்டது. புலவரின் கவிதையை பார்ப்போம்

மாசற விசித்த வார்ப்பு வள்பின்
மைபடு மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞஞ
ஓலிநெடு பீலி பொண்பொறி மணித்தார்
பொலங்குழை யுழிஞகுயோடு பொலியச் சூட்டிக்
குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசம்
மண்ணி வாரா வளவை யெண்ணேய
நூரைமுகந் தன்ன மென்புஞ் சேக்கை
அறியா தேறிய வென்னைத் தெறுவர
இருபாற் படுக்குநின் வாள்வா யொழித்ததை
அதுாஞ் சாலுநற் றமிழ்முழு தறிதல்
அதனொடு மமையா தனுக வந்துநின்
மதனுடை முழுவுத்தோ ளோச்சித் தண்ணேன
வீசி யோயே வியலிடங் கமழ
இவணிசை யுடையோர்க் கல்ல தவண
துயர்நிலை யுலகத் துறையு ஸின்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு குருசினீ யீங்கிது செயலே (50)

(பதப்பொருள் விளக்கம்) மாசற விசித்த வார்புறு வள்பின் - குற்றம் இல்லாத படி வலித்துக் கட்டிய ஒழுங்காக வாரப்பட்ட வார்களாற் பின்னப்பட்ட,

மை படு மருங்குல் பொலிய - கருங்காலி மரத்தினால் ஆக்கப்பட்டதால் இருள் நிறம் பொருந்திய பக்கங்கள் பொலிவுடன் விளங்க,

மஞ்ஞை ஓவி நெடும் பீலி ஒண்பொறி மணித்தார் - மயிலினது தழைத்துர்ளதும் நெடிதுமான பீலி இறகுகளின் ஓளி பொருந்திய கண்கள் நீல இரத்தின மாலைகளாகவும்,

பொலங்குழை உழிஞ்சூயோடு பொலியச் சூட்டி - பொன்னலான உழிஞ்சூத் தளிர்த் தொடைகளாகவும் அக்கட்டிலின் பக்கங்களிலே அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்க,

குருதி வேட்கை உருகெழு முரசம் - ஆட்டுக் கடாப் பலியை விரும்பும் கேட்போர் உள்ளம் திகைப்படையச் செய்யும் முரசமானது,

மண்ணி வாரா அளவை - நீராடிப் பலியேற்று வருவதற்காக வெளியே எடுத்துச் சென்றது திரும்புவதற்கிடையில்,

எண்ணெய் நூரை முகந்தனன் மென்புஞ் சேக்கை - எண்ணெயில் எழும் நூரை சேர்ந்து திரண்டிருப்பது போன்ற மென்மையாகிய அழகிய பட்டுமெத்தையின் மீது,

அறியாது ஏறிய என்னை -

முரச கட்டில் இதுவென அறியாது ஏறி நித்திரை செய்த என்னை

தெறு வர இருபாற் படுக்கும் நின் வாள் வாய் ஒழித்ததை - கோபமானது என்மீது உனக்கு ஏற்பட என்னை இரண்டு துண்டங்களாக வெட்டும் உனது வாளின் கூர்மையை என்மீது காட்டாது ஒழித்ததாகிய,

அதுஊம் சாலும் - அதுவே உன் பெருந்தன்மையைக் காட்டுவதற்கு போதுமானதாகும்.

நல் தமிழ் முழுதறிதல் - நீ நல்ல தமிழை முற்று முழுதாக அறிந்தமைக்குச் சான்று பகர,

அதுனொடும் அமையாது - என்னை வாளாலே வெட்டாது விட்டதோடு மட்டும் அமையாமல்,

அனுக வந்து - என்னிடம் கிட்டி வந்து

நின் மதனுடை மூழுவத் தோள் ஒச்சி தண்ணென விசியோப் வியலிடம் கமழ் - உன்னுடைய வலிமை பொருந்திய மத்தளம் போன்ற தோளை அசைத்து பண்ணி தெளிக்கப்பட்ட கவரியினால் குளிர்ச்சி பொருந்த பக்கங்களெல்லாம் வாசனை பொருந்த வீசினாய்,

இவன் இசை உடையேர்க்கு அல்லது - இவ்வுலகில் நன்மையானவை செய்து புகழ் படைத்தவர்களுக்கே அல்லாது,

அவணது உயர்நிலை உலகத்து உறையுள் இன்மை - அந்த இடத்துளதாகிய உயர்ச்சியிடைய நிலைகொண்ட சுவர்க்க உலகில் தங்குதல் என்பது இல்லையாகும் என்பதை,

விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல் - தெளியும் படி கேள்விப் பட்ட தன்மையாலோ, வலம்படு குரிசில் நீ சங்கு இது செயல் - வெற்றியிக்கு விளங்கும் தலைவ நீ இங்கு இப்படியாகச் சாமரை வீசிய செயலோ கூறுவாயாக.

(21) ஒரு சிறு பாணராற்றுப் படை

கிள்ளி வளவன் என்னும் சோழன் உறையுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழ நாட்டை ஆண்டவன். இவன் குளமுற்றும் எனும் இடத்துப்போரில் இறந்துபட்டானாதவின் “குளமுற்றுத்துத் தஞ்சீய கிள்ளி வளவன்” எனப் பிறகாலத்தவராற் குறிப்பிடப்பட்டான். இவன் ஆட்சியில் இருந்த போது ஆலத்துர்க் கிழார் எனும்புலவர் இவனைக் காணச் சென்றார். இவனுடன் அவர் சில நாட்கள் தங்கி இவனது கொடைத் திறன், சேணவலிமை, பாடி வீட்டில் தங்கும் பெருமை, வேற்படையின் வீரம் ஆகியவற்றை நுண்ணிதாக அறிந்து மகிழ்ந்தார். முடிவில் இவனிடம் பரிசு பெற்றவர் தான் செல்லும் போது சந்தித்த பாணனை இவனிடம் வழிப்படுத்திய செய்யுள் இது.

கையது கடனிறை யாழே மெய்யது
 புரவல ரின்மையிற் பசியே யரையது
 வெற்றிமை நுழைந்த வேர்நானை சிதாஅர்
 ஓம்பி யுடுத்த வுயவற் பாண
 பூட்கை யில்லோன் யாக்கக் போலப்
 பெரும்புல் லென்ற விரும்பே ரொக்கலை
 வையக முழுதுடன் வளைஇப் பையென
 என்னை வினவுதி யாயின் மன்னர்
 அடுகளி றுயவுங் கொடிகொள் பாசறைக்
 குருதிப் பரப்பிற் கோட்டுமா தொலைச்சிப்
 புலாக்களாஞ் செய்த கலாஅத் தானையன்
 பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை யோனே
 பொருநர்க் கோக்கிய வேல நொருநிலைப்
 பகைப்புலம் படர்தலு முரியன் றகைத்தார்
 ஒன்னௌரியிலிரையு முருகெழு பசும்பூட்
 கிள்ளி வளவற் படர்குவை யாயின்
 நெடுங்கடை நிற்றலு மிலையே கடும்பகல்
 தேர்வீ சிருக்க யார நோக்கி
 நீயவற் கண்ட பின்றைப் பூவின்
 ஆடும்வன் டிமிராத் தாமரை
 சூடா யாத லதனினு மிலையே. (69)

(பதப்பொருள் விளக்கம்) கையது கடன் நிறை யாழே - உனது கையினிடத்தே இருப்பது இலக்கண முறைமையில் சிறிதும் குறைவுபெறாது நிறைவு பெற்ற யாழ் வாத்தியமே ஆகும்.

மெய்யது புரவல் ரின்மையில் பசியே - உனது தேகத்தில் இருப்பது தகுந்த கொடை வள்ளல்கள் இல்லாததால் ஏற்பட்ட பசி என்னும் நோயே யாம்,

அரையது வெற்று இழை நுழைந்த வேர் நனை சிதாஅர் - உன் அரையிலே நீ கட்டியிருப்பது வெறும் நூல்களால் நெய்யப்பட்டு உன் வியர்வை நீரால் நனைக்கப்பட்டு இறுகியதாகிய உடை,

ஓப்பி உடுத்த உயவற் பாண் - வேறு உடை இல்லாததால் அந்த ஒன்றையே பாதுகாத்து உடுத்து அதனால் வருந்தும் பாணனே,

பூட்கை இல்லோன் யாக்கை போல - வறுமையின் காரணமாக குறிக்கோள் இல்லாதவனுடைய தேகத்தைப் போல,

பெரும் புல்லென்ற இரும்பேர் ஓக்கலை - மிகப் பெரும் வறுமையில் வாடும் அங்ப நிலையிலுள்ள அளவுக்கடங்காத எண்ணிக்கையுடைய சுற்றுத்தினரை உடையவனே,

வையக முழுதுடன் வளைஇப் - இந்த உலகம் முழுவதும் வளைத்து அலைந்து விட்டு,

பையென என்னை வினவுதி ஆயின் - மெல்ல இப்போது என்னிடம் வந்து என்னை வறுமை தீர்க்கும் வள்ளல் உண்டோ எனக் கேட்பாயே ஆயின், சொல்கிறேன் கேள்.

மன்னர் அடுகளிறு உயவும் - பகை மன்னர்களது போர்யானைகள் வருந்தும் படியாக,

கொடி கொள் பாசறைக் குருதிப் பரப்பில் - தனது இலட்சனைக் கொடி பறக்கும் பாடிவீட்டின் பக்கலில் உள்ள இரத்த வெள்ளம் பரம்பிய போர்க்களத்தில்,

கோட்டுமா தொலைச்சி - தந்தங்களுடையனவாய அந்த யானைகளைக் கொன்று,

புலாக்களஞ் செய்த கலாஅந் தானையன் - போர்க்களத்தை புலால் நாறும் தசைக்களமாகச் செய்த பேராற்றல் கொண்ட சேனையை உடையவன்,

பிறங்கு நிலை மாடத்து உறந்தையோன் - விளங்குகின்ற நிலைத்த மாடமாளிகைகள் கொண்ட உறந்தை என்னும் நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆளுபவன்,

பொருநர்க் கோக்கிய வேலன் - பகைவர்களுக்காக எடுக்கப்பட்ட வேலை என்றும் கையில் வைத்திருப்பவன்,

ஒரு நிலை பகைப்புலம் படர்தலும் உரியன் - ஒரு நிலைப் பாட்டில் திடிரென எதிரிகள் நாட்டிற்குத் துணிந்து செல்வான்.

தகைத்தார் - பூ , இலை ஆகியவற்றால் கட்டப்பட்ட மாலைகளையும், ஒள்ளளரி புரையும் உருகெழு பசும்பூண் - ஒளி பொருந்திய சுடர்ப்பிரகாசம் போன்ற நிறம் பொருந்திய பசும் பொன்னாற் செய்த ஆயரணங்களையும் அணிந்த,

கிள்ளி வளவுற் படர்குவை ஆயின் - கிள்ளி வளவன் என்னும் புரவலனிடம் நீ செல்வாயானால்,

நெடுஞ்கடை நிற்றலும் இலை - அவனது உயர்ந்த அரண்மனை வாசலில் நீ காத்திருக்க வேண்டியதில்லை. யாரும் தடுக்கமாட்டார்கள் உள்ளே போகலாம், கடும் பகல் - பட்டப்பகற்பொழுதின் கண்,

தேர் வீச இருக்கை ஆர நோக்கி - அவன் பரிசிலருக்கு தேர்களைப் பரிசாகக் கொடுப்பதை நின் கண்ணாரப் பார்த்து,

நீ அவற் கண்ட பின்றை - நீ நேரே அவனைக் கண்ட பின்,

பூவின் ஆடும் வண்டு இமிராத் தாமரை

குடாயாதல் - சாதாரணமாகப் பூவிலே மொய்க்கும் வண்டுகள் மொய்க்காத பொன்னால் ஆகிய தாமரை மஸ்களை நீ சூடிக் கொள்ளாது இருத்தல்,

அதனினும் இலை - வாசலில் தடை இல்லாது போல் இதுவும் இல்லையாம். அதாவது நிச்சையமக நீ பொற்றாமரை பெறுவாய் என்பது.

(பொருள் விளக்கம்) கடன் நிறை - இலக்கணம் நிரம்பிய, சிதாஅர் - உடை, உயவுல் - வருத்தம், பூட்கை - கொள்கை, ஒக்கல் - சுந்றம், கலாஅத்தானை - கலகம் செய்யும் சேணை, கோக்கிய - தாங்கிய, உருகெழு - அழகுமிக்க, அவனைக்கண்டால் வண்டு மொய்க்காத பொற்றாமரை குடாது இருக்கமாட்டாய் அதாவது - உனக்கு அவன் அதனைச் சூட்டுவான் என்பது.

கையேடு தயாரிப்பு : BBS Netting, Dehiwala
தொலைபேசி இல : 2737158